

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: nezletilý J.K. , narozen ...,
bytem ...
zastoupen V.K. , narozenou ..., bytem tamtéž,
proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 2,
Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2019/142713-915 ze dne 9. 7. 2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2019/142713-915 ze dne 9. 7. 2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 159 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v řízení před Úřadem práce České republiky – krajskou pobočkou v Karlových Varech (dále též „krajská pobočka Úřadu práce“) domáhal příspěvku na péči. Úřad práce žalobci příspěvek na péči nepřiznal, protože na základě sociálního šetření a posudku o zdravotním stavu vypracovaného Okresní správou sociálního zabezpečení Cheb dospěl k závěru, že žalobce nezvládá toliko dvě základní životní potřeby: komunikaci a osobní

aktivity.

2. Žalobce proti tomuto závěru brojil odvoláním, v němž tvrdil, že nezvládá dále i základní životní potřeby oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a péči o zdraví. Žalovaný na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Odvolání tedy zamítl a rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce potvrdil. Převzal přitom vyjádření posudkové komise k odvolacím tvrzením žalobce o jeho zdravotním stavu. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce je vysoce funkční autismus s opožděným vývojem řeči v koincidenci s poruchou aktivity a pozornosti provázenou výraznou hypoaktivitou. Skutková tvrzení žalobce jsou v rozporu s výsledky sociálního šetření a neodpovídají ani doloženému zdravotnímu stavu, z něhož neplyne žádné těžké pohybové postižení. U základní životní potřeby oblékání a obouvání je podstatné, že žalobce je orientován, bez těžké zrakové újmy, bez těžké funkční poruchy na horních končetinách, oblékání zvládá samostatně s výjimkou zavazování tkaniček, které lze nahradit suchými zipy. U péče o zdraví je podstatné, že žalobce původně neměl předepsanou žádnou medikaci a nově předepsanou antidepresivní medikaci nelze zatím hodnotit, protože není zřejmé, zda bude užívána dlouhodobě (jde však případně o důvod pro nové posouzení zdravotního stavu s odstupem tří až šesti měsíců). Dále není stanoveno dietní opatření, dohled nad dietou tak není opodstatněn. Tělesnou hygienu žalobce zvládá a dopomoc matky s celkovou hygienou lze označit za hyperprotektivní péči, protože není dána žádná těžká funkční porucha horních či dolních končetin.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že jeho zdravotní stav byl hodnocen nesprávně a nesrozumitelně. Konkrétně není zřejmé, že v čem spočívá závěr o zvládání základní životní potřeby orientace, když je pro ni podstatné orientovat se osobou místem i časem. Z lékařské zprávy z 15. 3. 2018 však plyne, že se žalobce výborně orientuje v prostoru, nikoliv v čase. Není řešena schopnost orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně na ně reagovat, přestože z lékařské zprávy z 15. 3. 2018 plyne, že na dotaz na domácí úkoly reaguje záchvatovitým pláčem, panikou a skrýváním se. Žalobce dále v odvolání uvedl, že není schopen výběru vhodného sezónního, případně čistého a nepoškozeného oblečení. To si navíc obléká bez rozlišování rubu a líce. Oblečení neodpovídající roční době musí matka uklidit a schovat, protože žalobce nevnímá počasí, teplo a chlad. Na to žalovaný výběrově reagoval pouze tím, že zvládání této životní potřeby bylo sociálním šetřením prokázáno (s náhradou tkaniček suchým zipem). Dále v odvolání žalobce uvedl, že není ochoten se česat, řádně mýt, stříhat a čistit nehty. Žalobce se myje tak, že na sebe lije vodu. Matka ho o řádné očištění musí dlouze přesvědčovat, kontrolovat ho a musí mu případně i čistit zuby. Závěr o hyperprotektivní péči nevyplyvá z toho, že by se žalovaný zabýval tím, zda se jedná o nezbytnou pomoc při zvládání základní životní potřeby. U potřeby péče o zdraví se žalovaný nezabýval schopností žalobce rozpoznat zdravotní problém, vyhledat či přivolat pomoc. Stejně tak i závěr, že dieta žalobce není opodstatněna, nijak nevypovídá tvrzení žalobce, že pestrost jídelníčku a kontrola nad tím, zda jí, může být dosažena pouze hlídáním ze strany matky.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že při svém rozhodování nevychází pouze z tvrzení žadatele či sdělení osoby o něj pečující. Citace z lékařské zprávy ze dne 15. 3. 2018 nebyly pro věc podstatné, protože posudková komise měla k dispozici zprávy téže lékařky ze dnů 28. 8. 2018 a 30. 4. 2019. Při vypořádání jednotlivých námitek žalovaný dodržel instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016. Zvládáním základní životní potřeby je míněno zvládání vyjmenovaných podskupin (bodů), přičemž celý bod je

jednou aktivitou. Jestliže žalobce zvládá z bodu 3 orientaci osobou a místem a v části zvládá orientaci časem, zvládá celou aktivitu. Stejně tak u oblékání a obouvání vyšel žalovaný ze zjištění získaných sociálním šetřením v přirozeném prostředí žalobce. Podle něj si žalobce oblečení vybírá sám a jeho matka pouze kontroluje sezónní vhodnost, tkaničky žalobce nezavazuje. To samé platí i pro životní potřebu tělesné hygieny. U péče o zdraví je třeba vycházet z toho, že 12leté dítě není obecně schopné o své zdraví plnohodnotně pečovat, takže za mimořádnou péči je považováno až podávání medikace, opakovaná rehabilitace aj. Neschopnost rozpoznat zdravotní problém a přivolat pomoc pak žalobce v odvolání vůbec nenamítal. I u základní životní potřeby stravování žalovaný vyšel z výsledků sociálního šetření, které potvrdilo jeho schopnost nakoupit oblíbené potraviny a připravit některá jídla. Celkově tedy namítané problémy nedopovídají zjištěnému zdravotnímu stavu žalobce.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, se příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle § 8 odst. 1 se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat nejméně tři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní *mimořádnou péči* jiné fyzické osoby.
7. Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost (§ 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a *využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby* nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku (§ 9 odst. 5). Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 6).
8. Podle § 10 odst. 1 zákona o sociálních službách se u osoby do 18 let věku při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby a při hodnocení potřeby mimořádné péče *porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku*. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. *Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku*.
9. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Za neschopnost zvládnout základní životní potřeby se považuje stav, kdy nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a

způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby (§1 odst. 4 vyhlášky). Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k *pravidelnému zvládnutí* základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna *rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí* základní životní potřeby (§ 2 odst. 1 vyhlášky).

10. Pro účely posuzování stupně závislosti vychází krajská pobočka Úřadu práce z posudku okresní správy sociálního zabezpečení (§ 25 zákona o sociálních službách), v odvolacím řízení pak Ministerstvo práce a sociálních věcí vychází z posudku posudkové komise (§ 28 zákona o sociálních službách a § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).
11. Ve správním soudnictví je dlouhodobě ustálen závěr, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (např. rozsudky NSS č. j. 3 Ads 77/2013-22 ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 Ads 35/2015-44 ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27 ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 100/2016-25 ze dne 29. 8. 2016).
12. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby není schopen vykonat, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládnutou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Ads 50/2013-32 ze dne 2. 4. 2014). Jde přitom o jinou situaci, než která je upravena § 2a vyhlášky 505/2006 Sb.: toto ustanovení upravuje případy, kdy osoba není schopna zvládat „alespoň jednu“ z aktivit, tj. nezvládá žádnou.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 11. 4. 2019, včetně jeho doplňku z 6. 6. 2019, poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu *stravování*. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
14. Udržování pestrého jídelníčku lze z hlediska posudkově významných aktivit vyjádřených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. podřadit pouze pod aktivitu *dodržovat stanovený dietní režim*. K tomu je však třeba, aby dietní režim byl skutečně *stanoven*, a to zásadně odborníkem s ohledem na speciální stravovací potřeby posuzované osoby (medicínsky odůvodněná dieta spadá pod základní životní potřebu stravování, nikoliv péče o zdraví, srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 75/2014-20 ze dne 30. 6. 2014, č. 3113/2014 Sb. NSS). To ovšem ve správním řízení u žalobce nevyšlo najevo a ze žalobních tvrzení plyne, že dietu stanovila matka žalobce, protože ten preferuje některá jídla a jiná odmítá. Není důvod, aby taková dieta byla bez dalšího brána za stanovený dietní režim, nehledě na to, že dohled

rodiče nad pestrou stravou dítěte je obvyklý jev, a to i ve věku žalobce, takže nejde o mimořádnou péči ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o sociálních službách (výrazné výkyvy v dodržování obvyklého denního režimu stravování a pitného režimu žalobce netvrdil).

15. Napadené rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 11. 4. 2019, včetně jeho doplňku z 6. 6. 2019, poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu *péče o zdraví*. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
16. Schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví se hodnotí *ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem* (§ 9 odst. 2 zákona o sociálních službách). Žalobci žádný režim stanoven nebyl, neměl předepsanou pravidelnou medikaci (s výjimkou nově předepsané antidepresivní medikace, kterou však posudková komise nemohla pro předčasnost hodnotit, což je srozumitelný odborný závěr, který nebyl žalobou zpochybněn). Z hlediska aktivity rozpoznat zdravotní problém a přivolat pomoc pak je opět podstatné, že pod ni lze řadit pouze opakovanou a dlouhodobou neschopnost rozpoznat ohrožení zdraví a pečovat o ně v běžných, každodenních situacích. Taková neschopnost nevyšla v řízení u žalobce najevo a ani žaloba neuvádí, v čem konkrétně by měla spočívat a v čem by se vymykala schopnostem běžným u dětí věku žalobce, aby šlo o mimořádnou péči ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o sociálních službách.
17. Oproti tomu napadené rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 11. 4. 2019, včetně jeho doplňku z 6. 6. 2019, neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu *orientace*.
18. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, 2. mít přiměřené duševní kompetence, 3. orientovat se osobou, časem a místem, 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, 5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Spor mezi žalobkyní a žalovanou spočívá v hodnocení aktivity *orientovat se osobou, časem a místem*, resp. *orientace časem* jako její dílčí části, a aktivity *orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat*.
19. Je správný závěr žalovaného, že nezvládnutím aktivity jako takové je třeba rozumět zásadně nezvládnutí všech jejích částí. Za situace, kdy posuzovaná osoba zvládá orientaci osobou a místem a jen v části nezvládá orientaci v čase, je tato aktivita zvládnuta, ledaže nezvládnutí té konkrétní části ovlivňuje celou základní životní potřebu natolik, že není zvládnuta v přijatelném standardu (schopnost zvládat základní životní potřebu může být zachována, přestože posuzovaná osoba nezvládá dokonce celou posudkově významnou aktivitu, srov. § 2a vyhlášky 505/2006 Sb. a cit. rozsudek č. j. 3 Ads 50/2013-32).
20. Žalovaný v řízení před soudem uvedl, že při rozhodování o schopnosti žalobce zvládat základní životní potřebu orientace dodržel Instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 z 18. 8. 2016, účinnou od 1. 9. 2016. To není pro rozhodnutí soudu o žalobě bezprostředně významné, protože jde o interní metodický materiál pro postup lékařské posudkové služby při posuzování zdravotního stavu pro účely příspěvku na péči. Jeho dodržení tak nemá přímý vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Může však mít vliv na úplnost a přesvědčivost odůvodnění rozhodnutí

žalovaného nebo podkladového posudku posudkové komise.

21. Posudkový závěr i závěr žalovaného je takový, že žalobce je až na nepřesnou orientaci v čase plně orientován. Jde o závěr neurčitý z hlediska kritérií předvídaných právními předpisy i cit. instrukcí č. 15/2016. Z podkladů posudkového spisu totiž plyne, že žalobce zná rok a měsíc, neumí hodiny, nemá časový odhad. Rozhodnutí žalovaného ani posudek nijak nevymezují, co je přijatelná míra orientace v čase s ohledem na obvyklou úroveň psychomotorického vývoje dětí věku žalobce a co je tomu odpovídající přijatelný standard péče co do rozsahu, intenzity nebo náročnosti. Z instrukce č. 15/2016 pak plyne, že samotná „občasná“ ztráta orientace v čase, pokud není každodenní, neznamená neschopnost zvládat životní potřebu orientace. V případě žalobce však nejde o občasnou ztrátu, ale ztrátu projevující se každodenně. Z přílohy k instrukci č. 15/2006 pak plyne, že standardem psychomotorického vývoje dítěte je částečná orientace časem u věku 6 až 7 let, ve věku žalobce by tedy zřejmě standardem měla být plná orientace v čase.
22. Jde-li pak o tvrzenou neschopnost orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat, žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nevycházel z lékařské zprávy z 15. 3. 2018, protože mu byly předloženy zprávy novější ze dnů 28. 8. 2018 a 30. 4. 2019. Toto tvrzení žalovaného ovšem pouze přejímá nesprávné tvrzení žalobce, aniž by je konfrontovalo s obsahem spisu. Z něj je zřejmé, že informace o záchvatovitých reakcích na dotazy matky na školní úkoly pochází z nedatované zprávy Speciálně pedagogického centra sepsané dr. K. (ve správním spisu pod pořadovým číslem 9), která musela být sepsána po vyšetření provedeném dr. S., protože cituje její závěry ze dne 15. 3. 2018. Jestliže pak žalovaný tvrdí, že ze zprávy dr. K. nevycházel, protože měl k dispozici novější zprávy, bylo namístě se vypořádat s tím, že její zpráva není datována. Nehledě na to jsou závěry o nepřiměřených reakcích na školu obsaženy právě i v pozdější zprávě z vyšetření dr. S. ze dne 30. 4. 2019, na niž žalovaný v řízení před soudem odkazoval. Doplnění posudku z 6. 6. 2019 pak zase výslovně uvádí, že zpráva dr. S. ze dne 30. 4. 2019 není pro posudkové hodnocení relevantní, protože může být pouze podkladem pro nové posouzení s odstupem času. Jinými slovy: žalovaný tvrdí, že nehodnotil starší zprávu s ohledem na obsah novější zprávy, přestože není zřejmé, jak určil jejich stáří, přestože si jejich obsah vzájemně odpovídá a přestože podklad rozhodnutí žalovaného uvádí, že novější zprávu nehodnotil. Není tedy možné zjistit, co žalovaný hodnotil a na základě čeho.
23. Rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 11. 4. 2019, včetně jeho doplňku z 6. 6. 2019, dále neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu *tělesné hygieny*. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
24. Ve vztahu k aktivitám dodržování tělesné hygieny vycházel žalovaný z výsledků sociálního šetření ze dne 17. 10. 2018, podle něhož provádí ranní a večerní hygienu sám, sprchování ve vaně však probíhá s matkou, sám provádí nedostatečně, protože nemá rád vodu. Tento závěr ze sociálního šetření hodnotí posudek ze dne 11. 4. 2019 jako odpovídající dostupným lékařským zprávám, s ohledem na absenci těžké funkční poruchy na horních či dolních končetinách pak péči matky hodnotí jako hyperprotektivní (doplňk z 6. 6. 2019 oproti tomu uvádí, že dohled matky je „občasný velmi mírný“). V čem ona nadměrná protektivnost spočívá, však z posudku či rozhodnutí žalovaného zjistit nelze. Jednak se nezabývá přijatelným standardem zvládání potřeby tělesné hygieny či jejích

jednotlivých aktivit u dětí věku žalobce, jednak nebyla nijak kvalitativně vymezena sociálním šetřením zjištěná nedostatečnost samostatného provádění hygieny; předchozí zpráva ze sociálního šetření ze dne 15. 5. 2015 je výrazně podrobnější (srov. i požadavky rozsudku NSS č. j. 4 Ads 167/2015 – 27 ze dne 29. 9. 2015). Nadto není srozumitelný ani vlastní závěr, že péče matky je nadměrná, protože žalobce netrpí těžkou funkční poruchou na horních či dolních končetinách. Příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce není funkční porucha končetin, ale vysoce funkční autismus. Jestliže by žalobce nebyl schopen rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí tělesné hygieny ve společensky přijatelném standardu pro svůj autismus (nechuť k vodě, nechuť se mýt), je bez významu, že má funkční ruce a nohy, neboť se hodnotí rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností.

25. Rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 11. 4. 2019, včetně jeho doplňku z 6. 6. 2019, dále neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu *oblékání a obouvání*. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
26. Podle zprávy sociálního šetření ze dne 17. 10. 2018 je žalobce samostatný v oblékání, sám si oblečení vybírá, matka kontroluje sezónní vhodnost a nevhodné oblečení odstraňuje ze skříně. Žalobce si neumí zavázat tkaničky. Námitky žalobce, že není schopen rozlišovat čisté a špinavé, poškozené a nepoškozené oblečení, jeho rub a líc a vybírat oblečení adekvátně počasí s ohledem na teplotu, vypořádalo rozhodnutí žalovaného (a před tím i posudek) odkazem na zprávu ze sociálního šetření. Zpráva ze sociálního šetření ovšem schopnosti zvládat oblékání nepopisuje v takových podrobnostech, které by o tvrzeních žalobce skutečně vypovídaly a mohly jej vyvrátit. Oproti tomu předchozí zpráva ze sociálního šetření ze dne 15. 5. 2015 uvádí přesně to, co žalobce tvrdil ve svých odvolacích námitkách. Za toho stavu tedy námitky žalobce nelze odmítnout jako nepodložené („žalovaný při rozhodování nevychází pouze z tvrzení“), protože v minulosti u něj popisovaný problém existoval. Jestliže při aktuálním sociálním šetření nebylo zjišťováno, zda je žalobce schopen vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, a žalovaný se o toto sociální šetření přes výslovné odvolací námitky opřel, spočívají jeho závěry a závěry posudkové komise na nedostatečných podkladech.
27. Žalovanému však lze přisvědčit v tom, že neschopnost vázat si tkaničky, není pro nezvládnutí aktivity obouvání významná. Jestliže tkaničky mohou být nahrazeny suchým zipem, jde o užití běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby ve smyslu § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách.
28. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že rozhodnutí č. j. MPSV-2019/142713-915 ze dne 9. 7. 2019 vychází ze skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 písm. b) s. ř. s.). Rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V něm si žalovaný ujasní, co je přijatelným standardem biopsychosociálního vývoje dětí odpovídajících věku žalobce, co je standardní péčí a co je péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. S výsledky těchto zjištění žalovaný srovná skutková zjištění o stavu žalobce a potřebě péče o něj, která však před tím doplní o konkrétní zjištění o zvládnutí jednotlivých aktivit, jejichž nezvládnutí žalobce tvrdí.

29. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty jsou tvořeny zaplacenou cenou poštovní služby EMS ve výši 159 Kč podle ceníku poštovních služeb Českou poštou, s. p. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 3 Občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. října 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce